

Res je. Se strinjam. In tako kljub vsem izrečenim kritikam ob 30. obletnici ustanovitve Ljubljanskega geografskega društva kot ga poznamo danes, najprej čestitam članicam in članom, tudi bivšim, in veselo pozdravljam vse aktivne člane. Nazdravljam na mnogo let in na dobro obiskane dejavnosti.

Predvsem pa to jubilejno zadnje desetletje posvečam vsem, ki ste v teh letih žrtvovali svoj prosti čas, dobro voljo, celo lastni denar za skupno dobro vseh slovenskih geografov, geografov in geografske stroke ter še posebej našega ljubega Ljubljanskega geografskega društva.

Živeli, na vas svet geografski stoji.

Blaž Repe, bivši predsednik LGD (2009–2013)

Post scriptum

Kot avtor zgornjih besed in kot (čezmerno) aktivni član LGD v zadnjem desetletju si bom vzel pravico in se poimensko zahvalil tistim, ki so mi v vlogi, ki sem jo opravljal, nesebično pomagali in mi delali društveno-geografsko pot nadvse prijetno. Če se komu zdi, da sem ga po krivici izpustil, naj mi odpusti, ni bilo nalašč. Vrstni red je, z izjemo prve in zadnje zahvale, abecedni in nima prav nobenega pomena.

Prva zahvala gre **Bojanu Erhartiču**, velikemu, vidnemu in pomembnemu članu Ljubljanskega geografskega društva, mojemu nepogrešljivemu namestniku in podpredsedniku ter vsega spoštovanja vrednemu predsedniku.

Nato naj mojo iskreno in globoko zahvalo prejmejo: Andrej Bandelj, Robert Brus, Dejan Cigale, Rok Ciglič, Stanka Drnovšek, Matej Gabrovec, Fani Groznik, Adica Jamnišek, Leposava Jovanič, Jernej Klemen, Jani Kozina, Tanja Koželj, Andrej Kranjc, Simon Kušar, Lucija Lapuh, Antonija Liberšar, Igor Lipovšek, Cita Marjetič, Naja Marot, Stanko Pelc, Primož Pipan, Katarina Polajnar Horvat, Jurij Senegačnik, Aleš Smrekar, Metka Špes, Gašper Šubelj, Jernej Tiran, Tjan Trobec, Mimi Urbanc, Katja Vintar Mally, Metod Vojvoda in Manca Volk Bahun.

Za konec še prav posebna zahvala **Dragu Kladniku** za njegov nesebični in povsem premalo cenjen uredniški, strokovni in lektorski prispevek k publikacijam Ljubljanskega geografskega društva.

Hvala!

Blaž Repe

Bojanu Erhartiču ob prezgodnjem slovesu!

To bo najbrž poslednje, kar sem napisal v računalnik o mojem zadnjem doktorantu, dr. Bojanu Erhartiču. Njegovo mnogo prezgodnje slovo je za našo stroko velika škoda in velika izguba, kaj šele za njegove bližnje! Ob misli, da smo za zmeraj izgubili obetajočega mladega strokovnjaka in tudi po značaju prijetnega človeka, me zaboli v dno srca! Ljudi, kakršen je bil Bojan Erhartič, med slovenski-

mi geografi ne poznam prav veliko, vsaj po mojih predstavah in željah. Takih, pripravljenih za trdo terensko raziskovalno delo v slovenskem visokogorskem svetu, ki se mu Slovenci sicer zvesto posvečamo, a v ogromni večini kot planinci in alpinisti! Da se s polnim nahrbtnikom in fotografsko opremo odpraviš na večdnevno raziskovanje tako imenovanega nekoristnega sveta, moraš biti v precejšnji meri idealist in se ne smeš ozirati samo na najbolj aktualne, ali morda najbolj »donosne« trende v znanosti ali družbi. In vendar, Bojana Erhartiča je v slovenske gore gnalo prav to, preizkušanje nove smeri v geomorfološkem raziskovanju in varstvu narave, to je naravovarstveno in izobraževalno vrednotenje geomorfoloških pojavov. In katera slovenska gorska pokrajina je primernejša za ta namen kot Dolina Triglavskih jezer?

Bojan Erhartič jo je izbral za svoje torišče, za območje, na katerem je prekusil metodo naravovarstvenega vrednotenja s pomočjo geomorfološkega kartiranja. In tu sva se našla, Bojan Erhartič s svežimi zamislimi in mladostnim zagonom, sam pa z izkušnjami in dobrim poznavanjem tega in tudi drugega, povečini ledeniško in kraško preoblikovanega slovenskega gorskega sveta. Prav zato se ob tem žalostnem dogodku, ki nas je vse pretresel, ne morem ogniti nekoliko bolj osebnem razmišljanju, ne samo o pokojniku, temveč tudi o tem, kaj nam bi moral slovenski gorski svet poleg planinstva še pomeniti. O tem sva bila z Bojanom Erhartičem enotnega mnenja, tudi tik pred njegovo prezgodnjo smrtjo, ko mi je na Bledu, na

zborovanju slovenskih geografov v začetku lanskega oktobra, pripovedoval o napredku na področju naravoslovnega vodnika po Dolini Triglavskih jezer. Za ta projekt sem ga navdušil, potem ko je z uspehom obranil svojo doktorsko disertacijo. Strinjala sva se, da je slovenski gorski svet še vedno premalo naravoslovno raziskan, še slabše pa je s poljudnoznanstvenim opisovanjem gorske narave, namenjenim obiskovalcem gora. Slovenske gore tako še naprej ostajajo premalo naravoslovno razložene, z Erhartičevim prezgodnjim odhodom pa je to prizadevanje doletela huda izguba. V Bojanu Erhartiču smo videli osebo, ki je obetala, da bo v stiku s strokovnjaki drugih področij premagala različne odpore, ljubosumje, nerazumevanje in ne nazadnje tudi neznanje. Neverjetno težko je namreč prepričevati ljudi, zlasti tiste, ki imajo v rokah škarje in platno, kadar je treba postaviti nove učne poti ali pa postaviti napake na že obstoječih. To še posebej velja za geomorfološke vsebine, ki so bile v preteklih desetletjih na učnih poteh najbolj zanemarjene. In Bojan Erhartič je bil na najboljši poti, da bi v teh prizadevanjih postal eden uspešnejših strokovnjakov!

Dolina Triglavskih jezer naju je oba močno povezala, njega, ki si jo je izbral za doktorsko disertacijo, in mene, ki sem jo obiskal že velikokrat prej, prvič daljnega leta 1955, ko je bila tam prva angleška mladinska raziskovalna skupina Brathay Hall. Poleti leta 1957 pa sem v njej ob pripravljanju lastne diplomske naloge preživel nekaj najbolj vznemirljivih raziskovalnih dni. Sodelovanje z Bojanom Erhartičem je

bila po dolgih letih edinstvena priložnost in sreča, da sem nekoga, ki mi je bil blizu po interesih in namenih, lahko opozoril na nekaj pomembnih dokazov za zelo mlado zakrasevanje visokogorskega kraškega površja. To je mogoče pri nas najlepše videti in opazovati prav v Dolini Triglavskih jezer. V svoji bogato ilustrirani in lični knjigi o tej naši nedvomno najlepši in najbolj privlačni visokogorski pokrajini je na jasen in razumljiv način opisal primere, ki bralcu pojasnjujejo to dejstvo, pa tudi, zakaj je to pomembno pri razumevanju značaja in dinamike pretežno apnenčaste visokogorske pokrajine. Bojan Erhartič je s svojo študijo dokazal, da obvlada podrobno preučevanje terena, a ne samo to. Tudi ustrezno literaturo je uporabil in preštudiral v velikem zamahu ter jo korektno in dosledno citiral, kar zadnje čase ni vselej primer. Vse to je obetalo, da nam bo Bojan Erhartič odkril še mnogo lepih in zanimivih stvari na svojem ožjem in širšem strokovnem področju, da bo strokovno naglo napredoval, ne samo v domačih strokovnih krogih, ampak tudi v mednarodnih, in da bo sodeloval pri utrjevanju ugleda slovenskega geografije in uporabne geomorfologije. Žal je z njegovim odhodom zazevala huda praznina tudi v naši zastopanosti na mednarodnih zasedanjih o geodiverziteti in geomorfološki dediščini. Bojana Erhartiča, človeka blagega značaja, se bomo spominjali tudi kot izvrstnega fotografa, turističnega vodnika in odličnega poznavalca nekaterih tujih dežel. Hvaležni smo, da smo lahko bili njegovi prijatelji in sopotniki!

Jurij Kunaver